

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

απόφασιν του Βουαρζέ ήταν επικίνδυνη. Για να δοκιμάσει μάλιστα τι θα συνέβαινε, αν ξεμύτιζαν από την κρημώνα τους, σήκωσε λίγο, στην κόρνα της κρημωμένης του, το πλατύγυρο καπέλλο του.

Μιά όμορφη ανάλαφρη τότε πίσω από τα δέντρα ποδίσταξαν οι Ίνδοι και πολλές σφαίρες και βέλη σφύριξαν πάνω απ' τα κεφάλια τους.

— Οι άρχοντες! μούγγρισε ο Πέτες. Μας έχουν κάτω απ' τη μύτη των τουρκικών τους.

— Έντοματάξυ ή ώρα είχε περάσει.

— Εβράδιαισε...

Το σκοτάδι άρχισε ν' απλώνεται σαν τρασίος μαύρος μανδύας πάνω από το δάσος και το ποτάμι.

— Εύτυχως που θ' άρχισή ν' ανατείλει το φεγγάρι, είπε ο Βουαρζέ. Σε λίγο θάξη σκοτεινιάσει για καλά. Και θα υπορέσουμε, έλπίζω, να σώσουμε τον κωτόγχο λειβά.

— Δεν άκούγεται πια κρότους ο Φάβιος, Θάξη ξεμυτίσει...

— Δεν το πιστεύω. Θάξη λιποθυμήσει άπλωσ. Το τραύμα του δεν είναι δά και θανάσιμο. Με τη διαφορά πως ποτέ πια δεν θ' άποχτήσει καλά. 'Ο Ίνδος που σκοτώσαμε του ξεκόλλησε δόλοκληρο το τριχωτό δέμα του κρανίου.

Είχε πια νυχτώσει για καλά.

Δέν έβλεπε κανείς ούτε μια πλανητική πέρα από τη μύτη του. Ήταν σκεπτός κατάλληλη ή στιγμή για να σώσουν το Γουαϊφέρο.

'Ο Βουαρζέ άφησε πια στον Πέτε την μακρύτερη κρημώνα του και τομάστριζε να σωθεί προς την όχθη του ποταμού. Έσφιξε το χέρι των συντρόφων του και τους σύστησε να μην προσέχουν καθόλου σ' αυτόν, αλλά στους Ίνδους ή μάλλον στο μέρος ποδίσταξαν οι Ίνδοι, μέσα στο σκοτάδι.

— Άν μ' αντίληφθην, είπε σιγά στον Πέτε και στον Φάβιο, πυροβολάτε τους διαρκώς, ώστε να μην μπορούν να ξεμυτίσουν πίσω από τα δέντρα.

Έβγαλε κατόπιν ό,τι κρατούσε πάνω του, το μεγάλο κέρατο με το παραφύτι, τη βήνη με τα δόντια της κρημωμένης του και με το μεγάλο του μαχαίρι στα δόντια απομακρύνθηκε, σφύριζοντας σαν το φρέδι, ανάμεσα στα ξερά χόρτα και στα καλάμα.

'Ο Πέτες κι' ο Φάβιος άρχισαν το σύρματό του ως τη στιγμή ποδίστασε στο ποτάμι. Ένα έλαφο πλατάγισμα άντήχησε άκόμα από νερό και πίπετε άλλο πλέον.

Η καρδιά τους τώρα σφιγγότανε και τερμιότανε μ' άγωνία το αποτέλεσμα της ήρωικής πράξης του συντρόφου του.

Θά κατόρθωνε να σώση τον τραυματία;

Δέν θα τον καταλάβαιναν άραγε οι Έρωφρόδεμοι;

Έξαφνα μέσα στη βαθεία σιωπή που έπυρατοίσε, ένα τριζοκάτιμα άκούστηκε προς το μέρος των Ίνδων και μια τραυματία φλόγα άνατήρησε στο σκοτάδι και φέτισε ζωηρά τη γηφο έγστασι.

— Χίλοι διαβόλοι! μούγγρισε όργισμένος ο Πέτες. Άντοι οι σάνλοι μισήτριαν τι συμβαίνει κι' άναγαν φωτιά για να διακόψουν το Βουαρζέ και να τον χτυπήσουν. Το νου σου, Φάβιος!... Νά ο γενναίος Βουαρζέ!... Έφτασε στη μέση του ποταμού...

Πραγματικώς ή αλόγες φέτιξαν καθάρα το ποτάμι και τις όχθες του. 'Ο Βουαρζέ και οι Ίνδοι διακινούντοσαν καθάρα. Μόλις όμως οι Έρωφρόδεμοι άντίκρισαν τον μεγατόσμο κνηγού, άφησαν ένα ούρλιαχτό τρώμου. Δέν τόν έβλεπαν για πρώτη φορά σί πα πολλοί απ' αυτούς τον τραυερό αυτόν πολεμιστή. Τόν είχαν ξεανατηρούσει κι' ή Ξεσαν τι έπίρροθος αντίπαλος ήταν. Και το Μαύρο Πονά τον γνώρισε επίσης και σάσπισε.

— 'Ο Αετός των Χιονισμένων Βουνών! φώναξε δίνοντας στον άποθιμο κνηγού το όνομα, με το όποιο τον έγνωρίζαν και τον αποκαλούσαν οι Ίνδοι.

'Ο Βουαρζέ άκουσε την κρημγή του Ίνδου άρχηγού και απάντησε στη γλώσσα των Έρωφρόδεμων, κουνώντας άπειλητικά τη μακρύν κρημωμένη του:

— Νά, διάβολε!... 'Ο Αετός των Χιονισμένων Βουνών. Και τώρα που ξερέτε, έπι

τέλους με ποιόν έχετε να κάνετε, προσέξτε πολύ. Θά στείλω στον Άδη τον πρώτο που θά τολμήσει να με πλησιάσει ή να με πυροβολήσει.

Πορά την οίκτηρη κατάσταση, στην όποια βρισκόταν, άκουσε κι' ο δίστυγος Γουαϊφέρο τις φωνές των Ίνδων και την βροντόδη απάντησή του κνηγού, είδε τις φλόγες της φωτιάς κι' άνατηρώνοντας το καταματωμένο και γυμνό κρανίο του τραύισε:

— Σώστε με!... Βοήθεια!...

Πλά στον Γουαϊφέρο, κούτταν νεκρός, με το τριχωτό δέμα του κεφαλιού του χρυσόθηρα σφιχτά στο χέρι ο Ίνδος πολεμιστής.

'Ο Βουαρζέ προχωρούσε διαρκώς προς την άντικρινή όχθη, άποφασισμένος να σώση τον τραυματία. Έτοιμα να πυροβολήσουν, με τις κρημωμένες στην όψη, ο Πέτες κι' ο Φάβιος, παρακολούθησαν άρρώστως τους Ίνδους. Άλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμούσε να οίξη πρώτος, σφαίρα ή βέλος στον κνηγού. Θά το πλήρωνε με τη ζωή του.

Όστόσο ή έκπληξις κι' ο φόβος των Ίνδων στο άντίκρισμα του Βουαρζέ δέν κράτησε πολύ. Ξαναβόησαν την ηχηραμία τους κι' ένας από αυτούς, ο πιο τολμηρός, σήκωσε τη κρημωμένη του και σημάδεψε τον κνηγού.

Πριν προφτάσει όμως να οίξη, ένας πυροβολισμός άκούστηκε από το νησάκι του ποταμού κι' ο Ίνδος σφιστάστηκε κάτω νεκρός.

Είχε πυροβολήσει ο Πέτες.

— Η σειρά σου τώρα, Φάβιο, είπε στον νεό, ξεαναγειώνοντας το δάλο του. Το νου σου, παιδί μου! Σημάδεψε καλά, ή ζωή του συντρόφου μας κρέμεται από μας.

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος Ίνδος σήκωσε το όπλο του και σημάδεψε το Βουαρζέ. Μά ένας δεύτερος πυροβολισμός άντήχησε κι' ο Ίνδος άφησε το όπλο να του πέσει κάτω, σφαιριάζοντας άγρια. 'Η σφαίρα του Φαβίου του είχε σπάσει το χέρι.

Οι Ίνδοι είχαν πια εξαγοιωθεί. Πέντ' έξη από αυτούς πρόφτασαν κι' έφριξαν έναντιον του Βουαρζέ άρκετά βέλη. Μά ο επτήδους κνηγός τ' άπέφυγε, σκιδόντας άπότομα μέσα στο νερό. Συγχρόνως ξεαναβρόντησε ή κρημωμένη του Πέτες κι' ένας άκόμα Ίνδος ξεπλόδηξε κάτω νεκρός.

Τη στιγμή άκρωθείς αυτή, ο Βουαρζέ έφτασε στην άντικρινή όχθη, άραξε το Γουαϊφέρο στους δυνατούς βουνούς του και ξεαναγύριζε στο ποτάμι.

Οι Ίνδοι δέν τόλμησαν πια να τον ένοχλήσουν. Βλέποντας με ποιάς είχαν να κάνουν, τραβήχτηκαν πίσω από τα δέντρα κι' άφησαν τη φωτιά να σβήσει. Έτσι ο Βουαρζέ μετέφερε βέλοια τον δίστυχο χρυσόθηρα στο νησάκι, κοντά στους άλλους συντρόφους του.

'Ο δυστυχισμένος Γουαϊφέρο βεγγούισε από τους πόνοους. 'Η μαρωδιά όμως της μαρωτήςς και ή τραυμία των Έρωφρόδεμων είχαν ξεαναφέρει στο Βουαρζέ το γυμνό του κέφι.

— Άκου, φίλε μου, είπε στο χρυσόθηρα. Μην κάνεις έτσι, για τ' όνομα της Παναγίας! Δέν είσαι δά ο πρώτος που χάνεις το δέμα του κρανίου σου, μεζυ με τα μαλλιά σου. Την έχουν λάθει κι' άλλοι αυτή τη στιγμή. Κι' όμως ζούν σίμερα και βασιλεύουν. Γάτωσεσ άλλωστε από τα έξοδα του κρημμάτου. Νά, πές λίγο καλά, δσο να σου έτοιμάσω ένα καλό μπάστρι για το κεφάλι σου...

Πράγματι, ο γρημαός κνηγός μάζεψε μερικά φύλλα ίτιάς, τα κοπάνισε άνάμεσα σέ δυο πέτρες, τάβρεξε στο ποτάμι και τή έθεσε στο γυμνό κρανίο του Γουαϊφέρο, ο όποιος, καταβεβλήμενος πλέον από τα δεινά που ύπέστη, έτεσε σέ βαθύτατο λήθαργο.

Άνέτειλε σέ λίγο το φεγγάρι. Τό νησάκι ή όχθες του φωτίστηκαν άρκετά καθάρα.

Οι κνηγού γύρισαν παντού το έξασημένο τους βλέμμα, μά δέν υπόφεραν να διακρίνουν πούθενά τους Ίνδους.

— Θάφταν, είπε ο Φάβιος.

'Ο Πέτες κίνησε διασκετικά το κεφάλι του.

— 'Οχι, είπε, αυτό δέν θα το πιστεύω κι' άν το έβλεπα με τα ίδια μου τα μάτια. Οι Ίνδοι δέν φεύγουν. Μένουν, κρύβονται, συσκέπτονται και ή εφορμή των Ξεσαν ή έτοιμάζουν κάποιο άσχημο παιχνίδι στους άντάλους του. Τι λές, Βουαρζέ;

— Ασφαλώς έτσι είναι. Οι Ίνδοι είναι κάπου κρημωμένοι και μας έτοιμάζουν κανένα άσχημο άσπετο. Άς έρχομε λοιπόν τα μάτια μας τέσσερα. Άλλά δέν μου λές, Πέτες; Πρόσεξες κάτι περίεργο; 'Όταν μεταπι-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ
— Μου είπαν πως είσαι πλαγιασμένη
Στο χώμα που ή ζωή σπαταίει.
Και μονάχα το κυπαρίσσι
Ερήνους για σένα έχει σκορπίοκι.
'Οραίο μου ταίρι, το στεφανί
'Εμάδησε ποδίστασε βάνει.
Και χώμα λαίμαργο έγκει κάτω
Σέ χαιρέται στην άγκαλιά του.
Πήγα το Χάρο κνηγώντας
Μά εκείνος όμορφεις διψώντας
'Εσένα έπόθησε — ό κρέμα!
Γυρνά απ' τον πόλεμο' κλεισμένο
Βρίσκει το σπίτι, και διαβάνω
Ρωτώντας που άνοιξε το μνήμα!
Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

νείται κανείς απότομα, τὸ νησάκι, πάνω στο ὅποιο βρισκόμαστε, κουνιέται σάν πλοιο, κατακοιμῆς στο πέλαγος.

— Ναι, ἔχεις δίκιο. Τὸ πρό...
— Στάσου!... τὸν δίζουσε ὁ Βουαρζέ. Κύτταξε... κύτταξε ἐκεῖ κάτω, στὴν ἀντιφωνητὴ ὄχθη! Τί βλέπεις;

— Μερικοὺς θάμνους.
Κι' ὅμως οἱ θάμνοι αὐτοὶ δὲν ἔπληξαν τὸ ἀπόγευμα στὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν τώρα.

— Ἔχεις δίκιο, σύντροφε.
— Τὸ ὅποιο σημαίνει, ὅτι οἱ θάμνοι περτάτησαν.
— Κι' ἐπειδὴ οἱ θάμνοι δὲν περτάτανε;
— Θὰ πῆ ἀσφαλῶς πὼς οἱ θάμνοι αὐτοὶ εἶνε ζωντανοί.
— Ζωντανοί! εἰτε ὁ Φάβιος κατάληκτος.

— Ἀγαπῆτό μου παιδί, εἰτε ὁ Βουαρζέ, χαμογελώντας θλιβερά, δὲν ξέρεις τὰ μυστικά τῆς ζούγκλας καὶ τῆς ἐρήμου. Ἀγνοεῖς τὴς ποικιλίες τῶν ἐπιφθορέμων. Ναι λοιπόν. Οἱ θάμνοι ποὺ βλέπεις εἶνε ζωντανοὶ μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Οἱ Ἴνδοὶ τοὺς ἔβλεπαν, τοὺς ἔδσαν ἐπάνω τους κ' ἔρχονταν, σωφτὰ καὶ σιγαλά, νὰ μᾶς ἐπιθεθοῦν ἔξωφα καὶ νὰ μᾶς ἔξωκίουν. Μὰ δὲν θὰ τὸ πετύχουν. Δὲν εἴμαστε νήπια, διάβολε. Πέπε, κ' ἐσύ Φάβιε, σημαδέψτε διὸ ἀπ' τοὺς θάμνους αὐτοὺς καὶ πυροβολήστε. Σημαδέψτε καλὰ. Στὸ κέντρο τῶν κλαδιῶν τους. Ἐμπρός. Ἐνα... διώ... τρία!

Ἐνας διπλὸς πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Κι' ἀμέσως διὸ ἀπ' τοὺς θάμνους σωριάστηκαν κάτω κ' ἄρχισαν νὰ ταρῶζοντα παράξενα.

— Οἱ θάμνοι ψυχροραγοῦν! εἰτε ὁ Βουαρζέ. Ὁραῖα τοὺς συγυρίζετε. Καὶ τώρα, φυλαχθῆτε. Πέστε γρήγορα κάτω μὲ τὴν κοιλιά. Γρήγορα!...

Μιά ὁμοφροντία ἀντήχησε τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ μέρος τῶν θάμνων καὶ ἀρκετὲς σφαῖρες σφαιρίζαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν τριῶν συντρόφων.

— Εἶδατε ποὺ εἶχα δίκιο; εἰτε ὁ Βουαρζέ. Οἱ σῶλοι αὐτοὶ δὲν θὰ φύγουν ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν πάρουν μαζί τους καὶ τὰ κεφάλια μας. Μὰ τὸ πράγμα δὲν εἶνε δὴ καὶ τόσο εὐχολο. Δὲν τὸ ἀποράσισα ἀκόμα νὰ χάσω τὸ κεφάλι ποὺ μοῦδωσε ὁ καλὸς Θεός. Ἄς κάνουμε ὅστοςο καὶ τὸ λογαριασμὸ μας. Οἱ Ἴνδοὶ ἦσαν εἴκοσι ὄλοι—ἄλοι. Σκοτώσαμε τρεῖς προηγουμένως καὶ διὸ τώρα. Πέντε. Μᾶς μένουν δηλαδή ἄλλοι δεκαπέντε.

Κι' ὁ γρηναῖός κινηθῆκε ἔξωσε πλάι του, στὸ χῶμα, δεκαπέντε ξυλαράκια, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ λογαριασμὸ τῶν Ἴνδων ποὺ θάσταλναν στὸν ἄλλο κόσμω...
Σήκωσε ἔπειτα τὰ μάτια του καὶ τὰ κάρφωσε σ' ἓνα πανύψηλο δέντρο ποὺ βρισκόταν ἀντίκρου ἀκριθὸς στὸ νησάκι.

— Γιὰ κύτταξε, Πέπε, εἰτε. Τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου αὐτοῦ αὐλεῖνον περιεργα, ἐνῶ δὲν φυσᾷ: καθόλου ἄνεμος.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέπε. Ἔχεις δίκιο.

— Κάτωκς Ἴνδὸς ἀνέβηκε κει πάνω γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεθῆ. Ξέρεις τί θὰ σημεθῆ ἂν κάμουν τὸ ἴδιο κ' οἱ ἄλλοι ἐπιφθορέμω; Θὰ μᾶς θεωρίσουν μὲ τὴς σφαῖρες τους, γιατί θὰ μᾶς ἔχουν κάτω ἀπ' τὴς κόννες τῶν τουφεκιῶν τους.

— Δὲν θὰ τὸ κάμουν ὅμως.

— Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ κάμουν καὶ νὰ γιατί...
Συγχρόνως, ὁ Βουαρζέ σήκωσε τὸ ὄπλο του, σημαδέψε ψηλά στὸ δέντρο καὶ πυροβόλησε.

Μιά κραυγὴ πόνου ἀκούστηκε κ' ἓνας Ἴνδὸς ἔπεσε νεκρὸς στὴ γῆ, χτυπώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί.

— Μᾶς μένουν ἄλλοι δεκατέσσερες, εἰτε ὁ Βουαρζέ καὶ πέταξε ἓνα ἀπ' τὰ ξυλαράκια ποῦσε κερφόσει στὸ ἔδαφος πλάι του. Ἡ νέα ὅμως αὐτὴ ἀποτυχία τῶν Ἴνδων, τοὺς εἶχε ἔξερθεθῆσει τρομερά. Κραυγὴς λύσσης ἀντήχησαν καὶ πικροὶ πυροβολισμοὶ ἐκωντων τῶν λευκῶν.

Μὰ ὁ Βουαρζέ κ' οἱ σύντροφοὶ του πρόφτασαν νὰ πέσουν στὴ γῆ κ' ἔτσι κανένας τους δὲν πληγώθηκε.

— Δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ αὐτό, εἰτε ὁ Βουαρζέ. Πρέπει νὰ τελειώνουμε μὲ τοὺς διαβολορνθὸδες πρὶν περάσει ἡ νύχτα. Κάμειτε λοιπόν ὄπως θὰ σᾶς πῶ. Προσποιηθῆτε τοὺς νεκροὺς. Ἐτσι οἱ Ἴνδοὶ θὰ νομίσουν πὼς μᾶς χτύπησαν ἢ σφαῖρες καὶ τὰ βέλη τους. Θὰ πληριάσουν στὸ ποτάμι καὶ θὰ τοὺς σφυρίσουμε γιὰ καλὰ...

Πραγματικῶς ἔμειναν καὶ οἱ τρεῖς ἔσπλημένοι στὴς θέσεις τους, χωρὶς νὰ αὐλεῖνον καθόλου. Μὴ οἱ Ἴνδοὶ δίσταζαν νὰ πλησιάσουν στὸ ποτάμι. Ἦθελαν νὰ ἐξασκεθῶσουν προηγουμένως ἂν οἱ λευκοὶ εἶχαν φωνηθεῖ σ' ἀλήθεια. Καὶ ὄφταν σὲ λίγο τὸ μέρος γιὰ νὰ θεσθαυθῆ. Ἐνας Ἴνδὸς ἀνέβηκε στὸ δέντρο ποῦσε ἀνέβη προηγουμένως ὁ φωνηθεῖς ἀπ' τὸ Βουαρζέ πολεμιστῆς.

— Νάτος ὁ κόκκινος διάβολος! ψιθύρισε ὁ Βουαρζέ. Τὸ νοῦ σας. Μὴν κοιμῆστε καθόλου...

Ὁ Ἴνδὸς κύτταξε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τοὺς λευκοὺς ἔσπλημένους κ' ἀκίνητους στὸ ἔδαφος, μὰ ἐδίσταζε φάνετα νὰ πιστέψῃ πὼς ἦσαν νεκροὶ. Ἦθελε νὰ θεσθαυθῆ περισσότερο καὶ σὲ μιὰ στιγμή στήριξε τὴν καρμπίνα του στὸν ὄμο του καὶ σημάδεψε τοὺς τρεῖς συντρόφους.

— Μᾶς σημαδεῖτε ὁ ἀρκεῖς! ψιθύρισε ὁ Πέπε.

— Τὸν βλέπω, ἀποκρίθηκε σιγαλά ὁ Βουαρζέ.

— Θὰ πυροβολήσῃ.

— Τὸ περιμένο.

— Θὰ σκοτώσῃ ἕναν ἀπ' ὄλους μας, Βουαρζέ. Εἶνε βλακεία νὰ κάνουμε τὸν φόβο τῆς στιγμῆ ποὺ κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας.

— Ἔχε ὅποιοι. Πέπε. Ἄν εἶνε αὐτὸ τὸ γραφτό μας, ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἴσως ὅμως ὁ Ἴνδὸς δὲν μᾶς πετύχῃ. Ἐτσι πάντως θὰ πιστέψῃ πὼς εἴμαστε σ' ἀλήθεια νεκροὶ, θὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ στοὺς συντρόφους του καὶ θὰ τρέξουν νὰ μᾶς πάρουν τὰ κεφάλια. Τότε...

Ἐνας πυροβολισμὸς δίζουσε τὸ Βουαρζέ.

Ὁ Ἴνδὸς εἶχε πυροβολήσῃ. Ἡ σφαῖρα σφαιρίζε στὸν ἄερα καὶ σφαιρώθηκε στὸ ἔδαφος, ὀλίγα δάχτυλα πλάι ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Βουαρζέ. Κανένας ἀπ' τοὺς συντρόφους δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ Ἴνδὸς γελάστηκε. Βέβαιος πλέον πὼς οἱ λευκοὶ εἶνε νεκροὶ, ἄρρησε μιὰ κραυγὴ θορύμβου:

— Ἐμπρός! σφαιρίζε μὲ πέσιμα τὸ Μαῦρο Πουλί.

Ἀσπασμένοι ἀπὸ ὄργη οἱ Ἴνδοὶ ὄφταν ἀσυνεχῆστοι περὶ ἐναντίον τοῦ μακροῦ νησιῦ, στὸ ὅποιο βρισκότουσαν οἱ λευκοὶ. Τοὺς φανταζόντουσαν νεκροὺς. Θὰ τοὺς ἔπληξαν τὰ κεφάλια, θὰ τοὺς ἔγδερναν γὰ χρονία καὶ θὰ κρεμόσαν τὰ μαλλιά τους στὴς μακρινὲς τῶν ξηρολόγγες. Τὴ μεγάλως θορύμβου προκειμένου μάλιστα γιὰ πολυεπιστά- τομεροὺς, σάν τὸν Βουαρζέ καὶ τὸν Πέπε!...

Βραχύνονταν τώρα πτὴ μέση τοῦ ποταμοῦ οἱ Ἐπιφθορέμω. Λίγο ἀκόμα καὶ θάφθαναν κοντὰ στὰ... πτόματα τῶν κνηγῶν.

Μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριθὸς οἱ τρεῖς σύντροφοι τινάχτηκαν ἐπάνω, μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ τρεῖς Ἴνδοὶ ἀπέμειναν νεκροὶ μέσα στὸ νερό. Οἱ ἄλλοι Ἐπιφθορέμω ξαφνιάστηκαν καὶ τοιμάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν. Ἄλλὰ τὴ στιγμή αὐτὴ ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ Μαῦρου Πουλιῦ, πεισματωμένη, προστακτικῆ:

— Ἐμπρός!... Ἐμπρός!... Θάνατος στὰ ὄχρα πρόσωπα!...

Οἱ Ἴνδοὶ ἐμμηγνώστησαν καὶ προχώρησαν ἐμπρός μ' ἀλαλαγμοὺς.

— Γεμίστε τὰ ὄπλα σας, καθὼς καὶ τὸ δικὸ μου, εἰτε ὁ Βουαρζέ στοὺς συντρόφους του, καὶ τοὺς σφυρίσω ἐγὼ ἐντωμεταξὺ τοὺς ἀρκεῖς αὐτοὺς.

Πραγματικῶς ἔτρεξε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸν πρῶτο Ἴνδὸ ποὺ πάτησε τὸ πόδι του σ' αὐτὴ, τὸν ἄρπαξε, σάν νὰ ἦταν νεογνὸ, μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια, τὸν σήκωσε ψηλά καὶ τὸν πέταξε μὲ τὸση ὄρημ, ὄστε τὸ κρανίον του θρημματίστηκε ἐναντίον τῶν συντρόφων πάνω στὴν ἀσπίδα ἐνὸς πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος σωροκινίστηκε ἐπίσης στὸ νερό.

Τὸ καθόρθωμα τοῦ Βουαρζέ τρώμαξε τοὺς Ἴνδούς. Ποῖος μποροῖσε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν γίγαντα αὐτόν, ποὺ μποροῖσε νὰ σκοτώσῃ καὶ ὁδοὶ μὲ μιὰ του γραφτὰ;

Μελαταιὰ τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Παρανοῦσε τοὺς πολεμιστὰς του νὰ ριχτοῦν ἐναντίον τῶν λευκῶν, μὲ κραυγὴς λύσσης, κουνώντας στὸν ἄερα τὸν κεφαλοθραῖστο του:

— Ἐμπρός! Θάνατος στοὺς λευκοὺς!...

Τὴ στιγμή αὐτὴ διὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἀπ' τὸ νησάκι καὶ διὸ ἀκόμα Ἐπιφθορέμω κινίστηκαν στὸ νερό νεκροὶ.

ἔχων πυροβολήσῃ ὁ Πέπε μὲ τὸ Φάβιο.

Ὁ Βουαρζέ μάντεψε πὼς καὶ ἡ διγὴ του καρμπίνα ἦταν περὶ γεμάτη καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔτρεξε, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Πέπε καὶ σημαδέψε ἐναντίον τοῦ Μαῦρου Πουλιῦ.

Ἐνας πυροβολισμὸς, σάν βροντὴ κεραινοῦ ἀντήχησε καὶ μιὰ κραυγὴ λύσσης τὴ διαδέχτηκε.

Τὸ Μαῦρο Πουλί εἶχε τραυματισθεῖ στὸν ὄμο.

Κατόπιν καὶ τοῦ νέου αὐτοῦ κατορθώματος τοῦ Βουαρζέ, οἱ Ἴνδοὶ ὑπεχώρησαν στὴν ἀντιφωνητὴ ὄχθη καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς κομοὺς τῶν δέντρων.

(Ἀκολουθεῖ)

